

ת"פ 26674/06/16 - מדינת ישראל נגד אחמד מסרי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26674-06-16 מדינת ישראל נ' מסרי
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
ע"י עו"ד דן בהט
נגד

אחמד מסרי

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד מאהר חנא

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 425 סיפא וסעיף 25 לחוק, עבירה של בידוי ראיות לפי סעיף 238 לחוק ועבירה של שבועת שקר לפי סעיף 239 לחוק.

2. לפי הנטען בכתב האישום, במהלך שנת 2013 הגיש הנאשם תביעה אזרחית בבית משפט השלום (ת"א 8672-08-13, להלן: "התביעה הראשונה") למתן סעד הצהרתי לפיו הוא הבעלים של חלקת קרקע המכונה "כרם נגיב" בא-טור בירושלים (להלן: "החלקה"). התביעה הוגשה כנגד מר אחמד אלסיאד ומר חאלד אלחלואני, כשנטען, כי הנאשם רכש את החלקה ממר אלחלואני. כן נתבקש צו מניעה קבוע האוסר על הנתבעים למכור את החלקה או להיכנס אליה. בעלי הקרקע הרשומים אצל רשם המקרקעין, רשם המקרקעין, האפוטרופוס על נכסי נפקדים ורשות המיסים לא צורפו לתביעה.

3. משהנתבעים, ה"ה אלסיאד ואלחלואני, לא התגוננו, ניתן כנגדם פסק דין בהעדר הגנה. הנאשם ניסה לרשום את פסק הדין במרשם המקרקעין, אך הרשם סרב לרשמו בטענה כי בית משפט השלום נעדר סמכות לפסוק בענייני מקרקעין וכי היה על הנאשם לצרף את רשויות המדינה כמשיבים לתביעה. בהמשך, הוגשה בקשה מטעם המדינה לביטול פסק הדין.

4. לאחר מכן, במהלך שנת 2014, הגיש הנאשם תביעה דומה לבית המשפט המחוזי בירושלים (ת"א 20769-05-14, להלן: "התביעה השנייה"). בתביעה זו, לצדם של ה"ה אלסיאד ואלחלוואני נתבעו 12 נתבעים נוספים אשר היו רשומים כבעלי החלקה וכן רשם המקרקעין.

5. נטען, כי הנאשם לא מסר את מסמכי התביעה השנייה לרשויות המדינה או לפרקליטות המדינה. חלף זאת, הנאשם זייף דוגמת החתמה של חותמת "נתקבל" של פרקליטות מחוז ירושלים אזרחי (להלן: "הפרקליטות") ובה הוסיף הטבעה של התאריך 14.05.14. את דוגמת ההחתמה המזויפת הדפיס על טופס "הזמנה לדין" (להלן: "מסמך ההזמנה לדין") ועל טופס "אישור מסירה" (להלן: "אישור המסירה"). בכך יצר הנאשם שני מסמכים המציגים מצג שווא, לפיו היה הנאשם או מי מטעמו במשרדי הפרקליטות ביום 14.05.14 ומסר לפרקליטות את מסמכי התביעה השנייה.

6. בתאריך 1.07.14 לאחר שהמדינה לא הגישה כתב הגנה או כל התייחסות אחרת בתביעה השנייה, הגיש הנאשם בקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה לאחר שטען, כי הנתבעים קיבלו את כתב התביעה על נספחיו ולא התגוננו. לבקשה למתן פסק דין צורף תצהיר עליו חתם הנאשם ובו הצהיר כי ביום 14.05.14 הוא הגיע למשרדי הפרקליטות ומסר את כתב התביעה וקיבל חותמת "נתקבל". לתצהיר צורף מסמך ההזמנה לדין.

7. נטען כי במעשיו אלו, הנאשם זייף שני מסמכים בכוונה לקבל באמצעותם דבר בנסיבות מחמירות, בדה ראיה בכוונה להטעות רשות שיפוטית, מסר תצהיר שקר לפני מי שמוסמך לקבל את התצהיר, וניסה לקבל דבר במרמה - שליטה בחלקה שלא כדין.

8. הנאשם כפר במיוחס לו. לדבריו מסמך ההזמנה לדין נתקבל כדין, הנאשם הוא זה שהחתים את מזכירות הפרקליטות עליו והחתימה על המסמך אותנטית. לגבי איסור המסירה נטען כי לא קיים מסמך כזה. הנאשם הוסיף כי בסופו של יום הגיעו הצדדים בתביעה השנייה להסדר בנוגע לחלקה והנאשם יצא ממנה.

המסכת הראייתית

פרשת התביעה

9. המאשימה הצטיידה עם חוות דעתה של קרן ניסן מהמחלקה לזיהוי פלילי של משטרת ישראל (ת/10), ועם עדויות הגב' הודיה כהן ששימשה כמזכירה במשרדי הפרקליטות במועד הרלוונטי; הגב' רונית משיח סגנית מזכירה ראשית בפרקליטות שבמועד הרלוונטי לאישום שימשה בתפקיד רכזת במזכירות; מר דודו עבאדי ששימש כראש צוות אבטחה של משרד המשפטים, במשרדי הפרקליטות במועד הרלוונטי לתביעה; ועו"ד דאוד עזי אשר ייצג את הנאשם בעסקת המקרקעין נשוא כתב האישום ובין היתר הגיש בשמו את שתי התביעות, הראשונה והשנייה.

10. המומחית ניסן, קבעה בחוות דעתה כי מסמך ההזמנה לדין שהוצג לה לבדיקה הוא צילום/סריקה והדפסה בשיטת לייזר אשר בשלב כלשהו הועבר בפקס' ואינו מסמך מקורי. כן קבעה, לאחר שערכה השוואה בין החותמת "נתקבל" שעל גבי מסמך ההזמנה לדין לדוגמאות הטבעה משמונה חותמות שלקחה ממשרדי הפרקליטות, כי מלבד

התאריך שבחותמת שעל גבי מסמך ההזמנה לדין, היא מתאימה בתוכן, בעיצוב, במיקום היחסי של חלקי החותמת ובגופן האותיות לאחת החותמות שהודגמו בפרקליטות (שסומנה על ידה 4, להלן: "דוגמה 4"). באשר לתאריך, נמצאו הבדלים בגופן הספרות ובמיקום היחסי של המקפים בתאריך בין החותמת שעל גבי מסמך ההזמנה לדין לדוגמה 4. לכן, לשיטתה, התאריך המוטבע על גבי החותמת שבמסמך ההזמנה לדין לא הוטבע על ידי חותמת דוגמה 4 אלא הוסף לחותמת בשיטת הרכבה צילומית (פוטומונטאז').

11. המומחית ניסן נחקרה על חוות דעתה. בחקירתה הראשית פרטה את תהליך העבודה שלה שהביא אותה למסקנות האמורות. היא הסבירה כיצד הגיעה למסקנה כי כל 7 דוגמאות החתימה שנטלה ממשרדי הפרקליטות אינן תואמות כלל את החותמת שעל גבי מסמך ההזמנה לדין, ורק בדוגמה 4, הכיתוב, למעט התאריך, דומה. היא ציינה בין היתר כי בחותמת שעל גבי מסמך ההזמנה לדין, משמאל למספר 14, המציין את היום בחודש, יש מקף נוסף (2014 - 05 - 14), בעוד שבחותמת דוגמה 4 יש שני מקשים למספר המציין את היום בחודש, וכאשר מבקשים להטביע מספר חד ספרתי, אזי במקש השמאלי ביותר יכול להיות או אפס או כלום או שיש במקשה זה מקף (למשל: 2014 - 07 - 7 או 2014 - 07 - 7). אם מבקשים להטביע מספר דו ספרתי אין מקש נוסף בשביל מקף (למשל: 2015 - 05 - 14). היא גם הצביעה על כך שהגופן של הספרות בחותמת שעל גבי מסמך ההזמנה לדין שונה מגופן הספרות שבחותמת דוגמה 4. מכאן הסיקה, כי התאריך בחותמת שעל גבי מסמך ההזמנה לדין לא הוטבע אלא הוסף בשיטה צילומית.

12. בחקירתה הנגדית הוסיפה המומחית כי מלבד 8 החותמות אשר הטביעה לצורך השוואה בביקורה במשרדי הפרקליטות ביום 27.08.15, היא הגיעה פעם נוספת למשרדי הפרקליטות והחתימה עוד 8 חותמות. היא אישרה כי לא ביקשה מעובדי הפרקליטות להציג לה דוגמאות של מסמכים אשר הוחתמו באותו תאריך בו (לכאורה) הוטבעה החותמת על גבי מסמך ההזמנה לדין. לדבריה, לאחר שמצאה את חותמת דוגמה 4 שתאמה לחותמת שבמחלוקת היא הסתפקה בכך. היא ציינה כי חותמת דוגמה 4 נמצאה במחסן כשהתאריך בה היה מכוון ליום 30.03.15 ומכאן כי לא הייתה בשימוש כ-5 חודשים לפני מועד ביקורה. המומחית ציינה כי נאמר לה שאין מסמך מקורי של מסמך ההזמנה לדין, והיא לא בדקה אם קיים מסמך שכזה בתיק בית המשפט.

13. גב' כהן ציינה בעדותה כי מסמך ההזמנה לדין הגיע למשרדי הפרקליטות רק ביום 23.06.14 כפי שעולה מתאריך פתיחת התיק. לדבריה, במהלך כל תשע שנות עבודתה בפרקליטות לא קרה שתיק נפתח בחלוף חודש ממועד הגשת המסמך. בדרך כלל התיק נפתח בו ביום או יום לאחר מכן. הגב' כהן הוסיפה וסיפרה כי התיק הועבר לטיפול על עו"ד ענבל וילנר, שלאחר מספר ימים פנתה למזכירות ושאלה מדוע החותמת "נתקבל" היא מתאריך 14.05.14 אם התיק נפתח רק ביום 23.06.14. היא פנתה לגב' רונית משיח שפתחה את התיק אך גם היא לא ידעה להסביר זאת. הגב' כהן ציינה כי שמה לב למספר פרטים בחותמת על גבי מסמך ההזמנה לדין שנראו לה מוזרים ושגויים. לדבריה, היא חותמת על מאות פקסים ביום, ועל כן היא מכירה את החותמת של המשרד "מכל הכיוונים ומכל הזוויות". היא הפנתה את תשומת לב עו"ד וילנר לשינויים שבחותמת. הגב' כהן ציינה גם כי כתב היד על גבי אישור המסירה במילים "נמסר ביום 14.5.14 בשעה 11:42" אינו כתב ידה והיא אינה מכירה אותו.

14. גב' משיח סיפרה, כי לאחר שנודע על מתן פסק הדין בהעדר הגנה וכשהוברר שיש מסמך הזמנה לדין מיום 14.05.14, בעוד שבפרקליטות התיק נפתח רק ביום 23.06.14, הם ערכו בירור בפרקליטות. הם ישבו עם כל

החותמות שיש בפרקליטות, שמו אותן זו ליד זו וגילו כי החותמת שעל מסמך ההזמנה לדין אינו תואם לאף אחת מהחותמות. היא שללה שהוחלפו חותמות וטענה שעד היום (מועד מתן עדותה) נשעה שימוש באותן חותמות.

15. מר עבאדי סיפר בעדותו על נהלי הכנסת מבקרים למשרדי הפרקליטות. בין היתר ציין כי אורח המגיע לבניין מזהה באמצעות תעודת זהות, ונעשית בדיקה אם הוא מוזמן לפגישה. במידה והוא לא מוזמן, נוצר קשר טלפוני עם העובד אליו מבקש האורח להגיע ובמידה והעובד מאשר, מכניסים את האורח. בכל מקרה, האורח נרשם ביומן המבקרים. לדבריו, אדם המבקש להגיע למזכירות של הפרקליטות, מלווה על ידי אחד המאבטחים מרגע הכניסה לבניין ועד יציאתו ממנו. הוא ציין, כי לא ייתכן מצב שמבקר יכנס לבניין בלי ששמו ירשם ביומן המבקרים, למעט אנשים שעוברים סיווג בטחוני מתאים או כאלו שמגיעים באופן קבוע למשרדי הפרקליטות.

16. עו"ד עזי סיפר כי לאחר הגשת התביעה הוא מסר לנאשם עותקים ממנה על מנת שימסור לנתבעים. בין היתר היה צורך למסור לפרקליטות. הנאשם הלך והחזיר לו את המסמך חתום. בהמשך, על מנת להגיש בקשה לקבלת פסק דין בהעדר הגנה, הנאשם הגיע למשרדו על מנת לחתום על תצהיר בדבר מסירת כתב התביעה לפרקליטות, והבקשה הוגשה לבית המשפט.

17. כשהוצגו בפני עו"ד עזי אישורי מסירה לחאלד מאזן אלחלוואני מיום 14.05.14 ולאחמד יוסף אלחיאד מיום 15.05.14 (המסמכים שסומנו כב ו-כג) הוא ציין כי אין מדובר במסמכים שיצאו ממשרדו, בניגוד לאישור מסירה שהוצאו לנתבעים אחרים בתביעה השנייה (ת/22), כשהוא מצביע על כך שגם השם אינו רשום כפי שהוא רושם את שמו (עו"ד דוהד עז במקום עו"ד דואד עזי) וגם כתובת משרדו רשומה באופן שגוי (רחוב חהבצל 12 א' במקום רחוב החבצל 12א'). עו"ד עזי ציין כי בחקירתו במשטרה נתבקש להמציא את אישורי המסירה המקוריים, אך לאחר בדיקה במשרדו הוא השיב כי הוא אינו מחזיק במסמכים המקוריים ויש לתור אחריהם בבית המשפט (ת/23).

עדות הנאשם

18. הנאשם סיפר בעדותו כי הוא מתעסק בנדל"ן משנת 1984. במקרה זה, הוא רכש את החלקה ממשפחות אלסיאד ואלחלוואני. הוא קיבל חזקה בחלקה, גידר ואותה, והוציא עליה ממון רב. הוא קיבל איומים על כך שהוא מתכוון למכור את החלקה ליהודים, ובסופו של דבר הוא עזב את החלקה וקיבל את כספו בחזרה. עם זאת הוא לא זכר לומר כמה שילם על החלקה ומתי בדיוק קיבל את כספו בחזרה. כל שידע לומר הוא כי הפסיד מיליון ₪ על העסקה.

19. הנאשם סיפר כי קיבל פסק דין מבית משפט השלום אך כשביקש לרשום את החלק על שמו במרשם המקרקעין נאמר לו שעליו להביא פסק דין מבית המשפט המחוזי. הוא ציין כי אינו זוכר כיצד התנהלו הדברים בתביעה השנייה (בבית המשפט המחוזי), אך ציין כי הוא מסר את ההזמנה לדין לפרקליטות, קיבל חותמת "נתקבל" ומסר את המסמכים לעורך הדין. בהמשך נדרש לבצע מסירה נוספת.

20. כשנדרש לשאלה האם חתם ביומן המבקרים כשהגיע למשרדי הפרקליטות השיב הנאשם "אני חושב שכן, לא זוכר", וכשהופנה לכך ששמו לא מופיע ביומן המבקרים באותו יום, השיב כי מכירים אותו שם וייתכן שלכן לא רשמו אותו.

כשהוצג לפניו סרטון המתעד לכאורה את כניסתו למשרדי הפרקליטות ביום 9.07.14 הוא השיב כי לא ברור לו שרואים בו אותו. לדבריו, הוא חולה במחלה קשה ואינו רואה טוב.

21. יצוין, כי על אף שהנאשם ביקש להזמין לעדות שני עדים "אחמד שמכר את הקרקע ואליאס", במועד שנקבע לשמיעת עדותם טען הנאשם, כי שני העדים הגיעו לבית המשפט אך לא יכלו להישאר למסירת עדות ופנו כל אחד לעסקיו. ניתנה לנאשם הזדמנות נוספת לדאוג להתייצבות העדים מטעמו, אך הוא לא ניצל אותה.

22. הוגשו גם הודעותיו של הנאשם במשטרה ביום 2.09.14 (ת/1) וביום 7.05.15 (ת/2). בהודעתו הראשונה טען הנאשם כי אם הייתה לו כוונה רעה, הוא לא היה מגיש את הבקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה רק ביום 1.07.14 אלא מיד בתום המועד להגשת כתב הגנה, היינו ביום 14.06.14. הוא גם ציין כי עוד לפני שהלך לפרקליטות למסור את מסמכי התביעה וההזמנה לדין, עורך דינו שלח להם עותק כתב התביעה ושוחח עמם, על מנת שידעו שהוגשה בקשה לתיקון הפנייה לבית משפט השלום (במסגרת התביעה הראשונה) ובד בבד הוגשה התביעה השנייה לבית המשפט המחוזי.

23. יצוין, כי לאחר השלמת פרשת הראיות ולאחר שמיעת הסיכומים, מטעם המאשימה בעל פה, ומטעם הנאשם בעל פה ובכתב, נוכח טענת ב"כ הנאשם כי היה על המומחית להשוות את החותמת שבמחלוקת מול חותמות מאותו תאריך שהוחתמו על גבי בקשות שהוגשו באותו תאריך, על אף שסברתי כי יש די בהוכחות שהוצגו בפני בית המשפט כדי להגיע למסקנה שאשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר, כפי שיפורט להלן, ודווקא משום כך, סברתי כי על מנת לבחון את האפשרות, גם הבלתי סבירה, שהחותמת שהוטבעה על גבי המסמכים מושא כתב האישום מוטבעת על מסמכים נוספים, דבר שיכול להביא לזיכוי הנאשם, ומאחר ומדובר בפעולה שניתן לבצעה גם היום, נכון לערוך בדיקה שכזו גם בשלב זה. זימנתי אפוא, את ב"כ הצדדים על מנת לשמוע את עמדתם. ב"כ המאשימה נתן את הסכמתו תוך שהוא מצוין כי זו ניתנת על אף שתוצאות הבדיקה יכולות לפעול רק לטובת הנאשם בשל הרצון להגיע לחקר האמת. ב"כ הנאשם ביקש שהות להתייעץ עם הנאשם ולמסור את עמדתו. בהמשך הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מתנגד לעריכת הבדיקה. לדבריו, מחדל החקירה באי ביצוע בדיקה זו אינו ניתן לריפוי כיום, ובשלב זה הדבר גם לא יועיל שכן אין דרך לוודא כי אכן כל החתימות שנחתמו על גבי מסמכים שהוגשו לפרקליטות ביום 14.05.14 אכן יועברו לבדיקת המומחית. בהמשך, הוריתי על עריכת חוות דעת משלימה במסגרתה תערך השוואה בין החותמת שבמחלוקת לבין חותמות מאותו תאריך (14.05.14) שהוחתמו על גבי בקשות שהוגשו באותו תאריך.

24. בחוות הדעת מיום 29.11.18 ציינה המומחית גב' ניסן כי השוותה את החתימה שבמחלוקת אל מול המסמכים שהועברו אליה, 19 מסמכים עליהם הוטבעו חותמות פרקליטות מחוז ירושלים, המחלקה האזרחית או המחלקה המנהלית (מב/1), כשהתאריך שבחותמות הוא 14.05.14 (למעט מסמך אחד שהחותמת עליו היא 12.05.14). בדיקתה העלתה כי בכל החותמות שהוצגו לה הספרות הן בעלות גופן משותף, בכולן המקפים ממוקמים בגובה קבוע ביחס לספרות החודש ובכולן קיים רווח בולט בין ספרות החודש לספרות השנה. לעומת זאת חותמת מושא כתב האישום, שונה מכל חותמות אלו בגופן הספרות, במיקום היחסי של המקפים משני צדי ספרות החודש וברוח בין ספרות החודש לספרות השנה. מסקנתה הייתה, כי אף אחת מהחותמות שהטביעו את החותמות על גבי המסמכים שהוגשו לפרקליטות ביום 14.05.14 שהוצגו לה, לא שימשה מקור לתאריך המופיע בחותמת מושא כתב האישום. המומחית הוסיפה כי

החותמת מושא כתב האישום תואמת קבוצה של 7 חותמות על גבי המסמכים שהוגשו לה בתוכן, בעיצוב ובמיקום היחסי של חלקי החותמות ובגופן האותיות, אך כאמור, לא בכל הנוגע לתאריך שבחותמת.

25. נוכח הגשת חוות הדעת, ביקש ב"כ הנאשם לחקור את המומחית וכן לחקור פעם נוספת את גב' כהן ואת מר עבאדי. גב' כהן ציינה בעדותה זו כי בשנים האחרונות קיים נוהל לפיו יש לרשום לצד החותמת את שם החותם ואת שעת החתימה, אך היא לא ידעה להגיד אם במועד הרלוונטי, הנוהל יושם באופן מלא. היא הוסיפה כי הנוהל התייחס למסמכים שהוגשו ידנית ולא למסמכים שהוגשו בפקס' או שהגיעו באמצעות הדואר, הפנימי או החיצוני.

דין והכרעה

26. השאלה הדורשת הכרעה בהליך זה היא האם הנאשם זייף את מסמך ההזמנה לדין ואת אישור המסירה בכך שהחתים דוגמת חתימה של חותמת "נתקבל" של הפרקליטות נושא תאריך 14.05.14 על גביהם. ממעשה זה נגזרות כל שאר העבירות המיוחסות לנאשם - ניסיון לקבלת דבר במרמה, בידוי ראיות ושבוועת שקר.

27. אין מחלוקת כי אין עדות ישירה לפיה הנאשם זוהה כשהוא מזייף את המסמכים האמורים. המחלוקת היא האם ישנם ראיות נסיבתיות מספיקות לביסוס האשמה. הכלל לעניין ראיות נסיבתיות הוא, כי הרשעה על יסוד ראיות שכאלו בלבד אפשרית רק כאשר בחינת מכלול הראיות, על פי משקלן הכולל כמארג (ע"פ 334/02 **סיבוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.01.03)), והסברי הנאשם במבחני ההיגיון וניסיון החיים, מובילים למסקנה הגיונית אחת ויחידה בדבר אשמתו הגוברת של הנאשם באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית (ע"פ 6864/03 **רוקנשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(4) 657 (2004); ע"פ 11331/03 **קיס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(3) 453 (2004); ע"פ 4872/98 **ברונשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(5) 203 (1999); ע"פ 8962/12 **נחמיאס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.08.16)). שעה שהעובדות שהוכחו מתיישבות באופן הגיוני גם עם הסבר אחר, או גם אם נותר ספק בדבר אפשרותו של אותו הסבר, אין להסיק מהן את אשמתו של הנאשם (ע"פ 685/81 **אהרוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(1) 673 (1983)). ואולם, ברור מאליהן שהתזה החלופית תיבחן על פי שיקולי היגיון וניסיון חיים, ואין די באפשרות דמיונית ויוצאת דופן כדי להביא לזיכוי (ע"פ 188/02 מדינת ישראל נ' ע"פ 188/02 **מדינת ישראל נ' מקדאד**, פ"ד נו(5), 221 (2002)).

28. לאחר שמיעת העדויות ועיון במכלול הראיות, אני סבור כי מכלול הראיות מובילות למסקנה אחת ויחידה לפיה, הנאשם החתים בעצמו את החותמת על גבי ההזמנה לדין ואישור המסירה, והמסמכים לא הוחתמו על ידי מי מעובדי הפרקליטות. אפרט עתה אחת לאחת את הראיות שהובילו אותי למסקנה זו.

חוות הדעת של המומחית ניסן

29. ראשית, עומדת חוות הדעת של המומחית ניסן אשר קבעה בחוות דעתה כי התאריך שבחותמת שעל גבי מסמך ההזמנה לדין, אינו דומה כלל לחותמות שהיו בפרקליטות בזמן בדיקתה. גם לחותמת שסומנה על ידי דוגמא 4, לה מתאימה החותמת שעל גבי מסמך ההזמנה בתוכן, בעיצוב, במיקום היחסי של חלקי החותמת ובגופן האותיות, החותמת שעל גבי מסמך ההזמנה אינה דומה, לא בגופן הספרות, לא במיקום היחסי של המקפים בתאריך. מסקנתה כי התאריך

המוטבע על גבי החותמת שבמסמך ההזמנה לדין לא הוטבע על ידי חותמת דוגמה 4 אלא הוסף לחותמת, לא נסתרה. למעשה גם ניכר בעליל, כי בחותמת דוגמה 4, כאשר מבקשים להטביע מספר דו ספרתי אין מקש נוסף בשביל מקף (למשל: 05 - 14 - 2014), בעוד שבחותמת שעל גבי מסמך ההזמנה לדין מופיעה מקף נוסף משמאל לתאריך (2014 - 05 - 14).

30. צודק ב"כ המאשימה כי האפשרות כי מי מעובדי הפרקליטות העלים את החותמת בה נחתם מסמך ההזמנה לדין, כדי להגן מפני הטענה למחדל של אי הגשת כתב הגנה בזמן, אינה מסתברת, וודאי לא הוכחה, שכן צריך להניח שכאשר החלו בבדיקת המחדל, הוא ידע להעלים בדיוק את אותה חותמת עמה נחתם המסמך.

אי הצגת מסמך המקור

31. העובדה כי לא הוצג המסמך המקורי גם היא יש בה כדי לתמוך במסקנה כי המסמך אינו אוטנטי. בצדק נטען, כי המקור היה אמור להיות בידי הנאשם שקביל אותו לידי אחר שלטענתו נחתם על ידי עובד הפרקליטות, ועורך דינו של הנאשם (בהליך האזרחי), עו"ד עזי, ציין כי הם אינם ברשותו (ת/23).

העדר שמו של הנאשם מיומן המבקרים

32. לתמיכה במסקנתה של המומחית, יש לצרף את העולה מיומן המבקרים מיום 14.05.14 (ת/8) כי שמו של הנאשם אינו מופיע שם, על אף שלטענתו הוא הגיע למשרדי הפרקליטות למסור את המסמכים וקיבל אותם חתומים. בהקשר זה יצוין, כי ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן היה להגיש את היומן באמצעות מר עבאדי. ואולם, מר עבאדי היה אחראי על היומנים וניתן אפוא, להגיש את היומן באמצעותו. ככל שהראייה הייתה על יסוד דבר הרשום ביומן, היה מקום לדון בשאלת המשקל שיש לרשום זה שהעד אינו יכול להגיד דבר אודותיו, בפרט כאשר נטען כי במועד הרלוונטי הרישום לא היה נעשה על ידי המאבטח כי אם על ידי המבקר. ברם, במקרה זה הראייה אינה מהרשום ביומן כי אם מתוך מה שלא רשום בו, ואיני רואה כל מניעה בהגעה למסקנה כי אכן, שמו של הנאשם אינו מופיע ביומן המתייחס ליום 14.05.14.

33. לפי עדותו של מר עבאדי, כל אדם המגיע למשרדי הפרקליטות, למעט אנשים שעוברים סיווג בטחוני מתאים או כאלו שמגיעים באופן קבוע למשרדי הפרקליטות, נרשם ביומן המבקרים, ולא ייתכן מצב שמבקר יכנס לבניין בלי ששמו יירשם ביומן המבקרים. גם אם היה מקום לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי לא 100% מהמבקרים נרשמים ביומן המבקרים, כשהוא נתלה בעניין זה בעדותו של מר עבאדי כי "יכול להיות שאיזה אחד יחלוף ככה, בגלל זה אני לא אומר 100%" (עמ' 46 לפרוטוקול, שורה 6 ואילך). ואולם, לא זו בלבד שבעדותו טען כי למעט מבקרים קבועים ומוכרים ככלל כל הנכנס למשרדי הפרקליטות נרשם ביומן המבקרים, אלא שלא יכול היה להתחייב על 100%; אלא שלטענת הנאשם עצמו בהודעתו במשטרה (ת/1), הוא היה באותו יום במשרדי הפרקליטות והמאבטח לקח את תעודת הזהות שלו, נתן לו מספר קטן, ושלח אותו עם מלווה. מכאן, כי גם במועד האמור, הוא לא חמק מעיני המאבטחים ונכנס בניגוד לנהלים. גם אין מדובר באדם מוכר שקביל אפשרות כניסה ללא רישום, שכן כשהגיע ביום 9.07.14 הוא כן רשם את שמו ביומן המבקרים. לכן, גם אם קיימת אפשרות כלשהי שהוא נכנס ביום 14.05.14 מבלי שרשם את שמו, ובראייה זו לבדה כמובן לא היה כדי להביא להרשעתו, בשים לב למכלול הראיות, גם עובדה זו מצטרפת לתמיכה במסקנה,

העולה ממילא משאר הראיות, כי הנאשם כלל לא היה במשרדי הפרקליטות ביום 14.05.14.

34. בהקשר זה יצוין, כי איני סבור כי יש באסופת המסמכים שהוגשו לפרקליטות ביום 14.05.14 (מב/1, שנבדקו במסגרת חוות הדעת השנייה) כדי ללמד על אי הקפדה על רישום הנכנסים למשרדי הפרקליטות ביומן המבקרים. ב"כ הנאשם הצביע על כך שאין אינדיקציה לכך שמי ממגשי המסמכים הללו לפרקליטות מופיע ביומן המבקרים. דא עקא, שחלק ניכר מהמסמכים, הם מסמכים שהגיעו לפרקליטות בפקס' (כמסמכים ז', י', יג, יז, יט, כ') או בדואר פנימי (מבית המשפט או ממחלקות אחרות של משרד המשפטים כמסמכים ג', טו) או בדואר חיצוני (כמסמך יא), והמסמכים המועטים, כחמישה במספר שהוגשו ידנית במשרדי הפרקליטות, ייתכן והוגשו על ידי שליחים המגישים למקום מסמכים באופן קבוע, שגם מר עבאדי טען כי שליחים קבועים אינם נדרשים להירשם.

התמיהות שבאישורי המסירה

35. זאת ועוד. בניגוד לכלל אישורי המסירה שיצאו לנתבעים בתביעה השנייה עליהם הודפסו פרטי עו"ד דואד עזי, באישור המסירה מושא כתב האישום, נרשם במקום בו היו צריכים להופיע פרטיו של עו"ד עזי, נרשם "אל פרקליטות מחוז ים-רח' מד"ל (כך במקור - א.ס.) ים". בנוסף, איות שמו של עו"ד עזי וכתובתו על גבי אישורי המסירה שנשלחו לאחמד אלסיאד וחאלד מאזן אלחאלוני, שמולם לכאורה כרת הנאשם את העסקה נשוא התביעות הראשונה והשנייה, אינם נכונים, שכן נרשם "עו"ד דוהד עז רחוב החבצלת 12 א'" ולא כפי שנרשם על כלל אישורי המסירה האחרים (לשאר הנתבעים, בעלי החלקה הרשומים) שיצאו ממשרדו של עו"ד עזי עליהם נרשם "עו"ד דואד עזי רח' החבצלת 12א". קשה לקבל כי אישורי המסירה עם הטעויות המשמעותיות יצאו ממשרדו של עו"ד עזי. מה גם שעו"ד עזי הכחיש במפורש כי מסמכים אלו יצאו ממשרדו (עמ' 78 לפרוטוקול, שורה 16 ועמוד 85, שורה 23) וגם ציין כי כתב היד על גבי האישורים אינו שלו (עמ' 90 לפרוטוקול, שורה 21). בהקשר זה יצוין כי הנאשם עצמו לא ידע לאשר כי כתב היד על גבי אישור המסירה שם נרשם "נמסר ביום 14/5/2014 שעה 11:42" הוא שלו, אף שלטענתו הוא זה שמסר את ההזמנה לדין במשרדי הפרקליטות.

גרסתו התמוהה של הנאשם

36. לצד כל זאת, עומדת גרסתו התמוהה מאוד של הנאשם בכל הנוגע לעסקה. בצדק טען ב"כ המאשימה כי על אף שלפי טענת הנאשם מדובר היה בעסקה של ממש הוא לא ידע לומר בצורה מדויקת מה היה גודל השטח שנרכש על ידו (עמ' 31 לפרוטוקול, שורה 4), התמורה שנקבעה וששולמה תמורתו (שם, שורה 10). הוא לא ערך כל בדיקה אודות החלקה (עמ' 32 לפרוטוקול, שורה 11). העסקה גם לא דווחה לרשויות המס. וכך על אף שלפי טענתו מדובר היה בעסקה של ממש שבוטלה, לא הוצגה שום אסמכתא לביטול העסקה, או להשבת כספים, והנאשם לא ידע לומר כמה הושב לו ומתי (שם, שורה 12). כל זאת כאשר אין מדובר בעסקה קטנה, כשהנאשם עצמו ציין כי הוא הפסיד מיליון שקלים בעסקה (שם, שורה 16). בפרט הדבר תמוה שעה שביטול העסקה, לפי הטענה, נעשה לאחר שעלה החשד לזיוף החותמת, הנאשם כבר נחקר נוכח חשד זה, ואך מתבקש היה שהוא יתעד פרטים הנוגעים לכך, ושיש בהם כדי להוכיח את טענותיו. ההנחה היא כי הוא בוודאי היה זוכר פרטים אלו. הנאשם גם לא הביא כל עד להוכיח טענותיו אלו, וזאת על אף שניתנה לו יותר מהזדמנות אחת לעשות זאת. הטענה כי מדובר בעדי תביעה, אין בה די כדי להצדיק את אי הבאת העדים על ידי הנאשם. שכן, מהרגע שהמאשימה וויתרה על עדויותיהם, הדעת נותנת כי הנאשם, אשר יכול היה

להוכיח את טענותיו ולהדוף את טענות המאשימה באמצעותם, היה טורח להביאם למתן עדות.

37. בנוסף, הניסיון של הנאשם להרחיק עצמו מהתיעוד של ביקורו במשרדי הפרקליטות ביום 9.07.14, על אף שלא הוברר מה ביקש להרוויח מכך, יש בה להצביע על חוסר מהימנותו. למעשה, הנאשם טען כי אינו מזהה את עצמו בסרטון המתעד את הכניסה למשרדי הפרקליטות (נ/2), זאת לאחר שתחילה כמסיח לפי תומו אמר בעדותו כשצפה בסרטון, כי הוא מזהה בו את המאבטח, אך הוא לא יודע להגיד עם המאבטח בא אתו אם לאו (עמ' 42 לפרוטוקול, שורה 1). כשהוא נשאל על אתר "מה זה הוא בא אתך?", הוא כנראה הבין שצ"ן כי הוא זיהה את עצמו בסרטון, והוא מיד תיקן את עצמו "יעני, בא עם הבן אדם הזה" (שם, שורה 3). וזאת, על אף שהתיעוד הוא משעה 13:42 וביומן המבקרים (ת/8) מיום 9.07.14, מופיע שמו בשעה 13:42, ועל אף שהנאשם אישר בעדותו כי ביקר במשרדי הפרקליטות ביום 9.07.14.

38. בהקשר זה יצוין כי כפי שעולה ממכתבו של רס"ב איל רון מיום 9.07.14 למחלקת בטחון בפרקליטות מחוז ירושלים (ת/4), נעשה ניסיון לאתר את התיעוד מהמצלמות מיום 14.05.14, אך בשלב זה כשהחשד עלה, הצילומים ממועד זה כבר נמחקו (ת/6).

39. הנה כי כן, מכלול הראיות שאינן תלויות זו בזו, הצטברותן והשתלבותן זו בזו, מובילים רק למסקנה אחת לפיה, הנאשם כלל לא היה במשרדי הפרקליטות במועד בו לכאורה נחתמו ההזמנה לדין ואישור המסירה. החותמות שהוטבעו על המסמכים אינן מקוריות ואינן שייכות לפרקליטות והנאשם אחראי להטבעתן. הסברי הנאשם והתמיהות הרבות העולות מעדותו מחזקים אף הם מסקנה זו. מה גם, שהסבר חלופי לכך שעל המסמכים שבידי הנאשם, מצויה חותמת שאין כדוגמתה בפרקליטות לא הוצגה.

40. בעובדה כי עורך דינו (בתביעה האזרחית) של הנאשם יזם שיחה עם הפרקליטות לברר מדוע לא הוגש כתב הגנה, אין כדי לסתור את המסקנה האמורה, שכן הנאשם לא בהכרח ידע כי עורך דינו יזום פנייה שכזאת, ואפשר שהוא סבר כי יהיה די בהצגת אישורי המסירה שכביכול חתומים. הוא גם לא היה אומר לעורך דינו שלא ליצור קשר עם הפרקליטות ולסמוך עליו בעניין זה, כדי לא להחשיד את עצמו.

41. האמור אפוא, מוביל להרשעת הנאשם גם מבלי להתייחס לחוות הדעת השנייה שהוגשה. כאמור, נוכח טענת ב"כ הנאשם, הוריתי על הגשת חוות דעת נוספת בה תיבחן החותמת שבמחלוקת מול חותמות מאותו תאריך שהוחתמו על גבי בקשות שהוגשו באותו תאריך. חוות הדעת שהוגשה, לא היה בה כדי לסייע לנאשם. אדרבה. היא חיזקה את המסקנה האמורה, לאחר שהוכח כי בכל החותמות שהוחתמו ביום 14.05.14 במזכירות פרקליטות מחוז ירושלים אזרחי ומנהלי, לא נמצאה ולו חותמת אחת שתאמה את החותמת שבמחלוקת בגופן הספרות, ביחס המקפים לספרות החודש, וברוח שבין ספרות החודש לספרות השנה. מסקנת המומחית הייתה כאמור, כי אף אחת מהחותמות שהטביעו את החותמות על גבי המסמכים שהוגשו לפרקליטות ביום 14.05.14 שהוצגו למומחית - ולפי טענת ב"כ המאשימה נאספו כל המסמכים שהוגשו באותו היום בפרקליטות האזרחית והמנהלית - לא שימשה מקור לתאריך המופיע בחותמת מושא כתב האישום. הטענה כי במסמכים ניתן לזהות לכלוכי דיו לצד התאריך, ואפשר שגם המקף משמאל לתאריך בחותמת שבמחלוקת הוא לכלוך שכזה, אין בה כל ממש, כפי שניתן להיווכח גם בעין בלתי מזוינת.

קבלת דבר במרמה - מהו הדבר?

42. אכן, קיים קושי של ממש בטענת ב"כ המאשימה בסיכומיו כי מדובר בעסקה שלא הייתה ולא נבראה, והנאשם ביקש לרשום על שמו קרקע שלא רכש. הטענה כי זו הייתה מטרת הנאשם, להבדיל מהוכחת מעשי הנאשם בזיוף החותמת, לא הוכחה. למעשה, היא גם לא נטענה במפורש בכתב האישום. בעלי החלקה, לא הובאו למתן עדות, ולפי טענת ב"כ המאשימה בסיכומיו הם גם לא היו חלק מעדי התביעה שבכתב האישום. די בכך, כדי לקבוע כי לא הוכח שמדובר בניסיון להשתלט על קרקע ללא כל עסקה עם בעליה. גם די בכך שהמאשימה לא הביאה לעדות את מי שהנאשם עשה עמו את העסקה שעמדה בבסיס התביעה שהגיש הנאשם, כמו גם את עו"ד שעאבן שסייע בעסקה וייצג את מר חאלד אלחלואני, כדי לקבוע כי לא הוכח שמדובר בעסקה שכלל לא הייתה. אדרבה, העובדה שהמאשימה נמנעה מלהעיד את מר סיאד ואת עו"ד שעאבן מבלי שניתן לכך כל הסבר מניח את הדעת, מקימה חזקה כי לו הם היו מתייצבים למתן עדות הם היו תומכים בעמדת הנאשם כי אכן הייתה עסקה שכזו. ב"כ המאשימה טען כי המאשימה לא זימנה עדים אלו נוכח תשובת הנאשם לכתב האישום אשר הודה בסעיפים 1-4 ו-7 שבו. ברם, עיון בסעיפים אלו בכתב האישום, אינו מלמד כי נטען כנגד הנאשם שמדובר בעסקה שלא הייתה וממילא הנאשם לא הודה בכך.

43. התמיהות שצוינו לעיל באשר לחוסר הידיעה של הנאשם אודות פרטי העסקה, יש בהם כדי ללמד על חוסר מהימנותו של הנאשם ולעורר ספק של ממש באשר לקיומה של עסקה, ולהצטרף למכלול הראיות באשר לזיוף החותמת. אך אין בכך די, בפרט נוכח אי הזמנתו לעדות של מר סיאד ועו"ד שעאבן, כדי לקבוע ברמה הנדרשת בפלילים כי אכן לא הייתה כלל עסקה שכזו.

44. יש גם צדק בטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי לא הוכח מה תועלת יכול הנאשם היה להפיק מפסק דין בהעדר הגנה - האם היה די בכך כדי לרשום את הבעלות בחלקה על שמו, או שמא רשם המקרקעין היה פונה לפרקליטות בטרם רישום כדרך שפנה לאחר שניתן פסק הדין על ידי בית המשפט השלום בתביעה הראשונה; האם היה בכך די כדי לקדם קבלת היתר בנייה גם ללא רישום החלקה על שמו של הנאשם? כל אלו, לא הוכחו, ולכן לא ניתן לקבוע כי ה"דבר" שביקש הנאשם לקבל במרמה הוא רישום החלקה על שמו או קבלת היתר בנייה. טענת ב"כ המאשימה בסיכומיו כי תכלית ההליכים המשפטיים שנקט הנאשם במסגרת התביעה השנייה הייתה להתחמק מהצורך ברישום עסקת מקרקעין בדרך המלך, והשגת זכויות שיש לבעל קרקע רשום בדרך עוקפת, לא יצאה מגדר ספקולציה ובוודאי לא הובאו ראיות המספיקות לקבוע אותה כעובדה.

45. אכן, גם אם אקבל את טענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי לא היה די בפסק דין בהעדר הגנה כדי לרשום את החלקה על שם הנאשם, אם בשל כך שרשם המקרקעין היה פונה קודם לכן לפרקליטות, אם בשל העדר מסמכים נוספים הנדרשים להשלמת הרישום (כאישורי מיסים שונים) שהיו ממילא חושפים את העסקה לרשויות, עדיין אין בכך כדי לשלול את האפשרות שהנאשם ביצע ניסיון לקבלת דבר במרמה. זאת, נוכח סעיף 26 לחוק הקובע כי "לענין נסיון, אין נפקה מינה אם עשיית העבירה לא הייתה אפשרית מחמת מצב דברים שהמנסה לא היה מודע לו או טעה לגביו". עם זאת, אני סבור כי המאשימה לא הוכיחה מה סבר הנאשם לגבי ה"דבר" שיוכל לקבל באמצעות פסק הדין, ופשיטא, כאמור, שלא הוכח כי לו נרשמה החלקה על שמו הוא היה מקבל בכך זכות במקרקעין שלא כדין בשל כך שכלל לא נרקמה עסקה בינו לבין בעל המחלקה.

46. ברם, אין הכרח להגיע למסקנה ברורה באשר לתכלית שראה הנאשם בקבלת פסק דין כנגד רשם המקרקעין, בין אם מדובר בתכלית בעלת היתכנות מעשית ובין אם לאו. לטעמי, קבלת פסק דין כנגד נתבע, תהיה הסיבה לצירוף כנתבע אשר תהא, מהווה כשלעצמה קבלת דבר במרמה, כשה"דבר" הוא פסק הדין גם ללא התועלת שתצמח ממנו. העובדה שהוגש כתב תביעה כנגד רשם המקרקעין מלמדת כי הנאשם ראה צורך בקבלת פסק דין כנגדו. די בכך כדי לקבוע כי קבלת פסק הדין תוך ביצוע פעולת מרמה, מהווה קבלת דבר במרמה. זאת, גם אם הייתי מקבל את הטענה כי לא ניתן להשיג עם פסק הדין מאומה. לכן, אין משמעות לטענת ב"כ הנאשם כי לא ניתן היה להשיג דבר באמצעות פסק הדין ודי בכך כי הנאשם סבר כי יש חשיבות בקבלת פסק הדין והוא פעל במרמה לקבלו, תוך הצגת מצג שווא על מסירת כתב התביעה לפרקליטות, כשלמעשה כתב התביעה לא נמסר לה. מה גם, שבניגוד לטענת ב"כ הנאשם, איני סבור כי כל בר דעת יודע כי אין די בפסק דין של בית משפט שניתן בהעדר הגנה כדי לרשום מקרקעין ברשם המקרקעין. פשיטא, כי לאחר שהוא נוכח כי בתביעה הראשונה אליה לא צירף את רשויות המדינה אין די כדי לרשום את החלקה על שמו, הוא לא יכול היה להימנע מלצרפם לתביעה השנייה, אך הוא יכול היה לנסות לקבל פסק דין כנגדם, מבלי שהם ידעו בפועל על הגשת התביעה כנגדם, כשהוא סבר, גם אם בטעות, כי די בכך כדי להפיס את דעתו של רשם המקרקעין.

הטענה למחדלי חקירה

47. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו למחדל חקירה בכך שהמומחית בדקה רק את החותמת שעל גבי ההזמנה לדין ולא בדקה את החותמת שעל גבי אישור המסירה. לטעמי, אין בטענה זו ממש, שכן השימוש שעשה הנאשם במסגרת הגשת הבקשה לקבלת פסק דין בהעדר הגנה היה במסמך ההזמנה לדין ועל כן היה די בבדיקתו. לשאלה מדוע זייף הנאשם מסמך נוסף אם לא עשה בו שימוש, יכולות להיות מספר תשובות, בראש ובראשונה, כדי לעשות בו שימוש במידה והוא יתבקש להגיש אישור מסירה. כך או כך, משעה שהנאשם טוען כי שני המסמכים הוחתמו בידי הפרקליטות ביום 14.05.14 שעה שמסר את כתבי התביעה, והתברר כי הדבר לא התרחש, המשמעות היא כי החותמות על גבי שני המסמכים זויפה.

48. באשר לשאר הטענות בדבר מחדלי חקירה אציין כי בניגוד לטענת ב"כ הנאשם, המומחית קיבלה את דוגמאות החתימה הראשונות בסמוך למודע בו עלה החשד לזיוף, ורק ביקורה בפרקליטות בו היא קיבלה חותמות נוספות היה בחלוף שנה וחצי. אכן לא ניתן הסבר לכך השדבר נמשך זמן כה רב, אך איני סבור כי בכך נגרם נזק כלשהו או שיש לכך השלכה על ממצאיה. העובדה כי המומחית ערכה את בדיקותיה על מסמכים שאינם מקוריים, נובעת מכך, שמסמך המקור, שכאמור אמור להיות בידי הנאשם, לא הוצג.

49. סופו של יום, השתכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם לא מסר את מסמכי התביעה השנייה לרשויות המדינה או לפרקליטות המדינה וחלף זאת, הוא זייף דוגמת החתמה של חותמת "נתקבל" של פרקליטות מחוז ירושלים אזרחי, בה הוסיף הטבעה של התאריך 14.05.14. את דוגמת ההחתמה המזויפת הדפיס על טופס "הזמנה לדין" ועל טופס "אישור מסירה". בהמשך לכך, חתם על תצהיר שקרי אשר צורף לבקשה לקבלת פסק דין בהעדר הגנה כנגד המדינה, לפיו ביום 14.05.14 הוא הגיע למשרדי הפרקליטות ומסר את כתב התביעה וקיבל חותמת "נתקבל".

50. לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום - שתי עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל

באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה של בידוי ראיות ועבירה של שבועת שקר.

ניתנה היום, י"ט אדר ב' תשע"ט, 26 מרץ 2019, במעמד המתייצבים.